

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. Mgr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Ve Vinicích 17, Mělník, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2026, č. j. 19 A 51/2025-47,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2025, č. j. MHMP 1033429/2025/Šed.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 25. 6. 2025, č. j. P10-411066/2025, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, jehož se stěžovatel dopustil tím, že dne 23. 5. 2024 v 16:55 v Praze na křižovatce ulic Murmanská, Nad Primaskou a Ruská při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 41 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu osmi měsíců; zároveň byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení v paušální výši 2 500 Kč.

[3] Správní orgány při určení rychlosti stěžovatelova vozidla vycházely ze znaleckého posudku znalce Jaromíra Tesaře č. 755-07/2024 vyhotoveného dne 24. 7. 2024 ve věci stěžovatelovy dopravní nehody, k níž při překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo. Znalecký posudek byl založen na videozáznamu dopravní nehody a dospěl k závěru, že se stěžovatelovo vozidlo pohybovalo rychlostí 93 km/h, přičemž odchylku s ohledem na úhel kamery pořizující videozáznam stanovil na 2 km/h.

[4] Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou městský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s. ř. s.“), zamítl. Žalovaný podle městského soudu zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pro stanovení rychlosti neexistuje povinný důkaz, lze ji zjistit nejen měřením rychloměrem, ale též znaleckým posudkem. Znalecký posudek je přesvědčivý a stěžovatel proti němu žádné konkrétní argumenty nevznesl. Městský soud nepřisvědčil stěžovatelově námitce, že se při měření rychlosti má použít odchylka 3 km/h. Jde o nejvyšší povolenou chybu měření rychloměru RAMER 10 při rychlostech do 100 km/h, taková odchylka se ovšem odvíjí od použité metody měření. Znalecký posudek přitom vysvětlil, že stanovil odchylku 2 km/h vzhledem k šikmému úhlu kamerového snímání.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušil. Podle jeho názoru pochybení žalovaného i městského soudu spočívalo v nesprávném užití důkazních standardů a rozvržení důkazního břemene, které bylo přesunuto na stěžovatele. Ten v průběhu řízení konstantně a srozumitelně předkládal argumenty, podle nichž jsou pochybnosti o správnosti určení rychlosti stěžovatelova vozidla. Přesné určení je přitom stěžejní, neboť by v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 2 km/h méně přicházela v úvahu mírnější kvalifikace stěžovatelova přestupku. Stěžovatel též opakovaně namítal, že by znalecký posudek neměl být jediným důkazním prostředkem. V situaci, kdy jiný důkazní prostředek k dispozici nebyl, měly správní orgány přistoupit k zadání revizního znaleckého posudku. K tomu však nedošlo, a důkazní břemeno tak bylo přesunuto na stěžovatele. Vzhledem k uvedenému žalovaný rozhodoval, aniž by dostatečně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Podle jeho názoru je znalecký posudek dostatečným podkladem pro rozhodnutí a jednoznačně prokazuje, že stěžovatel jel rychlostí minimálně 91 km/h a přestupku se dopustil. Stěžovatel znalecký posudek zpochybňuje pouze obecně a nedoložil žádný důkaz, který by závěr posudku zpochybňoval. V řízení o přestupku tedy byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí.

[7] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodovala specializovaná samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud dále ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle daného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou

pokračování

dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí otázku dostatečnosti zjištění skutkového stavu na základě jediného znaleckého posudku, s jehož závěry stěžovatel coby účastník řízení nesouhlasí. Uvedená otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak městský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Dokazování ve správním řízení upravuje zejm. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož „[k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“

[12] Hodnocení důkazů ve správním řízení vychází ze zásady volného hodnocení důkazů, která má svůj odraz v § 50 odst. 4 správního řádu, podle něhož „[p]okud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci“.

[13] Dokazování ve správním řízení tedy nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu mají jednotlivým důkazům přiřkládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS). Zásada volného hodnocení důkazů dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující, a určil, jaký význam jednotlivé důkazy mají pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru. Volné hodnocení důkazů je ve věcech trestání (a to soudně trestního i správního trestání) doplněno zásadou presumpce nevinny a z ní vyplývající zásadou *in dubio pro reo* (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, a ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, č. 3731/2018 Sb. NSS, či rozsudky NSS ze dne 14.

6. 2007, č. j. 5 Afs 104/2006-73, ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 264/2015-72, ze dne 25. 2. 2016, č. j. 2 As 283/2015-56, či ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).

[14] Pokud jde konkrétně o znalecké posudky coby důkazní prostředky, jejich hodnocení spočívá zejména v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž bylo třeba se vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. S výjimkou věcné správnosti odborných závěrů, které správní orgán nemůže přezkoumávat, je tedy důkaz znaleckým posudkem hodnocen jako každý jiný důkaz (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, č. 2916/2013 Sb. NSS, ze dne 26. 4. 2017, č. j. 8 As 92/2016-35, nebo ze dne 19. 9. 2024, č. j. 10 As 98/2023-128, a dále též srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 25 Cdo 583/2001, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 8. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2939/2013; závěry v nich vyslovené jsou s ohledem na jejich obecnou platnost využitelné i pro správní řízení, které nevykazuje ve vztahu k hodnocení jednotlivých typových důkazních prostředků žádná specifika – v tomto ohledu srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 346/2018-33, bod [42]).

[15] Nutno podotknout, že ani zjištění rychlosti vozidla znaleckým posudkem (nikoliv měřícím zařízením, jak je tomu v běžných případech) pro účely řízení o přestupku není vyloučeno (srov. např. usnesení NSS ze dne 21. 12. 2023, č. j. 2 As 264/2022-22, či ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 As 44/2022-36).

[16] V případě, že účastník řízení nesouhlasí se závěry znaleckého posudku, nezbyvá mu než jeho závěry relevantně zpochybnit (není dostačující tvrzení, že posudek není správný, ale je třeba uplatnit konkrétní námitky). Pouze jsou-li pochybnosti o správnosti znaleckého posudku (ať už v důsledku vlastní úvahy soudu či správního orgánu, nebo v důsledku argumentace účastníka řízení), je namíste požádat o doplnění posudku nebo jiné odstranění jeho nedostatků, popřípadě vypracování nového či revizního posudku, neboť správnost odborných závěrů správní orgány ani soudy přezkoumávat nemohou (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2025, č. j. 8 As 274/2024-64, bod [11], rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 21 Cdo 348/2014, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 22 Cdo 5783/2016).

[17] S ohledem na to, že právní úprava nestanoví pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti žádný povinný důkazní prostředek, je třeba vycházet ze zásady volného hodnocení důkazů. Správní orgány ani městský soud tedy nepochybily, pokud vycházely ze znaleckého posudku jako z jediného rozhodujícího důkazu, neboť o jeho správnosti nejsou důvodné pochybnosti a není ani pochyb, že při hodnocení na základě výše uvedených judikатурních hledisek znalecký posudek ob stojí. Stěžovatel proti samotnému zjištění a výpočtu rychlosti vozidla konkrétní argumenty nevznášel, a Nejvyšší správní soud tedy pouze konstatuje, že znalecký posudek dospěl k rychlosti 93 km/h na základě toho, že podle videozáznamu stěžovatel na svém vozidle urazil 62 m za 2,4 sec. Stěžovatel však poukazoval na to, že maximální povolená odchylka při měření rychloměrem činí 3 km/h, zatímco znalecký posudek vycházel z odchylky ve výši 2 km/h. Jak však městský soud vysvětlil, jedná se o měření zcela odlišnou metodou, než jakou rychlost vozidla stanovil znalecký posudek, a jiná výše odchylky měření ve

pokračování

znaleckém posudku tedy není způsobilá zpochybnit jeho správnost. Stěžovatel uvedl, proč odchylku stanovil ve výši 2 km/h a stěžovatel tuto odchylku žádnou konkrétní argumentací nezpochybnil – omezil se pouze na poukazování na jinou výši odchylky u zcela jiného způsobu měření rychlosti.

[18] Nadto zdejší soud dodává, že i kdyby se uplatnila odchylka 3 km/h, na kterou stěžovatel opakovaně odkazuje, na posouzení věci by se nic nezměnilo, neboť znalecký posudek určil rychlost stěžovatelova vozidla na 93 km/h. V případě započtení odchylky 3 km/h by tedy výsledná rychlost stěžovatele byla 90 km/h, stěžovatel by překročil rychlost přesně o 40 km/h a stále by naplnil skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.

[19] Lze uzavřít, že za dané situace o správnosti skutkových zjištěných učiněných ze znaleckého posudku nepanovaly důvodné pochybnosti, a správní orgány tedy stran rychlosti jízdy stěžovatele důkazní břemeno unesly – bylo postaveno najisto, že stěžovatel po zohlednění znalce určené odchylky jel minimálně 91 km/h, protože překročil v obci nejvyšší povolenou rychlost o 41 km/h. S ohledem na výše popsanou zásadu volného hodnocení důkazů nelze správním orgánům vytýkat, že ohledně zjištění rychlosti stěžovatelova vozidla vycházely z jediného znaleckého posudku. Pokud správní orgány nezajišťovaly žádné další znalecké posudky ani jiné důkazy, bylo tomu tak z důvodu nadbytečnosti takového postupu. Naplnění skutkové podstaty přestupku, jehož spáchání bylo stěžovateli kladeno za vinu, totiž již bylo spolehlivě prokázáno (třebaže na základě jediného znaleckého posudku) a o skutkových zjištěných důvodné pochybnosti nevyvstaly.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že dosavadní judikatura poskytuje dostatečné řešení námitek uplatněných v kasační stížnosti a zároveň kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ani nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Z těchto důvodů kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[21] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 9. dubna 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu

